

HOTĂRÂREA CURȚII
20 mai 2003*

**Rechnungshof
împotriva
Österreichischer Rundfunk și alora**

și

**Christa Neukomm și Joseph Lauer
împotriva
Österreichischer Rundfunk**

[cereri de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulate de Verfassungsgerichtshof (C-465/00) și de Oberster Gerichtshof (C-138/01 și C-139/01) (Austria)]

„Protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal – Directiva 95/46/CE – Protecția vieții private – Divulgarea datelor privind veniturile angajaților unor organisme care fac obiectul controlului Rechnungshof”

Cauzele conexe C-465/00, C-138/01 și C-139/01

În cauzele conexe C-465/00, C-138/01 și C-139/01,

având ca obiect trei cereri adresate Curții, în temeiul articolului 234 din Tratatul CE, de către Verfassungsgerichtshof (C-465/00) și, respectiv, Oberster Gerichtshof (C-138/01 și C-139/01) (Austria), pentru obținerea, în litigiile pendinte în fața acestor instanțe, între

Rechnungshof (C-465/00)

și

Österreichischer Rundfunk,

Wirtschaftskammer Steiermark,

Marktgemeinde Kaltenleutgeben,

Land Niederösterreich,

Österreichische Nationalbank,

*Limba de procedură: germana.

Stadt Wiener Neustadt,

Austrian Airlines, Österreichische Luftverkehrs-AG,

și între

Christa Neukomm (C-138/01),

Joseph Lauer mann (C-139/01),

și

Österreichischer Rundfunk,

a unei hotărâri preliminare privind interpretarea Directivei 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO L 281, p. 31, Ediție specială, 13/vol. 17, p. 10),

CURTEA,

compusă din domnul G. C. Rodríguez Iglesias, președinte, domnii J.-P. Puissechet, M. Wathelet (raportor) și R. Schintgen, președinți de cameră, domnii C. Gulmann, D. A. O. Edward, A. La Pergola, P. Jann și V. Skouris, doamnele F. Macken și N. Colneric, domnii S. von Bahr și J. N. Cunha Rodrigues, judecători,

avocat general: domnul A. Tizzano,

grefier: doamna M.-F. Contet, administrator principal,

după examinarea observațiilor scrise prezentate:

– pentru Rechnungshof, de domnul F. Fiedler, în calitate de agent (C-465/00),

– pentru Österreichischer Rundfunk, de către P. Zöchbauer, Rechtsanwalt (C-465/00),

– pentru Wirtschaftskammer Steiermark, de domnii P. Mühlbacher și B. Rupp, în calitate de agenți (C-465/00),

– pentru Marktgemeinde Kaltenleutgeben, de către F. Nistelberger, Rechtsanwalt (C-465/00),

- pentru Land Niederösterreich, de domnii E. Pröll, C. Kleiser și L. Staudigl, în calitate de agenți (C-465/00),
- pentru Österreichische Nationalbank, de domnul K. Liebscher și doamna G. Tumpel-Gugerell, în calitate de agenți (C-465/00),
- pentru Stadt Wiener Neustadt, de domnul H. Linhart, în calitate de agent (C-465/00),
- pentru Austrian Airlines, Österreichische Luftverkehrs-AG, de către H. Jarolim, Rechtsanwalt (C-465/00),
- pentru guvernul austriac, de domnul H. Dossi, în calitate de agent (C-465/00, C-138/01 și C-139/01),
- pentru guvernul danez, de domnul J. Molde, în calitate de agent (C-465/00),
- pentru guvernul italian, de domnul U. Leanza, în calitate de agent, asistat de domnul D. Del Gaizo, Avvocato dello Stato (C-465/00) și de domnul O. Fiumara, Avvocato generale dello Stato (C-138/01 și C-139/01),
- pentru Guvernul Țărilor de Jos, de doamna H. G. Sevenster, în calitate de agent (C-465/00, C-138/01 și C-139/01),
- pentru guvernul finlandez, de doamna E. Bygglin, în calitate de agent (C-465/00),
- pentru guvernul suedez, de domnul A. Kruse, în calitate de agent (C-465/00, C-138/01 și C-139/01),
- pentru Guvernul Regatului Unit, de doamna R. Magrill, în calitate de agent, asistată de domnul J. Coppel, Barrister (C-465/00, C-138/01 și C-139/01),
- pentru Comisia Comunităților Europene, de domnii U. Wölker și X. Lewis, în calitate de agenți (C-465/00, C-138/01 și C-139/01),

având în vedere raportul de ședință,

după ascultarea observațiilor orale ale Marktgemeinde Kaltenleutgeben, reprezentată de F. Nistelberger, ale Land Niederösterreich, reprezentat de domnul C. Kleiser, ale Österreichische Nationalbank, reprezentată de B. Gruber, Rechtsanwalt, ale Austrian Airlines, Österreichische Luftverkehrs-AG, reprezentată de H. Jarolim, ale guvernului austriac, reprezentat de domnul W. Okresek, în calitate de agent, ale guvernului italian, reprezentat de domnul M. Fiorilli, Avvocato dello Stato, ale Guvernului Țărilor de Jos, reprezentat de doamna J. van Bakel, în calitate de agent, ale guvernului finlandez, reprezentat de doamna T. Pynnä, în calitate de agent, ale guvernului suedez, reprezentat

de domnul A. Kruse și doamna B. Hernqvist, în calitate de agent și ale Comisiei, reprezentată de domnii U. Wölker și C. Docksey, în calitate de agenți, în ședința din 18 iunie 2002,

după ascultarea concluziilor avocatului general prezentate în ședința din 14 noiembrie 2002,

pronunță prezenta

Hotărâre

1. Prin ordonanțele din 12 decembrie 2000, 28 și 14 februarie 2001, prima ordonanță fiind primită de Curte la 28 decembrie 2000 și următoarele două ordonanțe la 27 martie 2001, Verfassungsgerichtshof (C-465/00) și Oberster Gerichtshof (C-138/01 și C-139/01) au adresat, fiecare, în temeiul articolului 234 din Tratatul CE, două întrebări preliminare, formulate în termeni identici, în esență, privind interpretarea Directivei 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO L 281, p. 31, Ediție specială, 13/vol. 17, p. 10).
2. Aceste întrebări au fost adresate în cadrul litigiilor între, pe de o parte, Rechnungshof (Curtea de Conturi) și un număr mare de organisme supuse controlului acesteia și, pe de altă parte, doamna Neukomm și domnul Lauermann și angajatorul acestora, Österreichischer Rundfunk (denumit în continuare „ÖRF”), un organism de radiodifuziune de drept public, având ca obiect obligația organismelor publice supuse controlului Rechnungshof de a-i comunica salariile și pensiile care depășesc un anumit nivel, plătite de respectivele organisme angajaților și pensionarilor acestora, precum și numele beneficiarilor, în vederea întocmirii unui raport anual care să fie transmis către Nationalrat (Consiliul Național), Bundesrat, precum și către Landtagen (parlamente ale landurilor) și pus la dispoziția publicului larg (denumit în continuare „raportul”).

Cadrul juridic

Dispozițiile naționale

3. În temeiul articolului 8 din Bundesverfassungsgesetz über die Begrenzung von Bezügen öffentlicher Funktionäre (Legea constituțională federală privind limitarea salariilor funcționarilor publici, BGBl. I 1997/64, astfel cum a fost modificată, denumită în continuare „BezBegrBVG”):

„1) Organismele care fac obiectul controlului Rechnungshof sunt obligate să îi comunice, în primele trei luni ale anului, la fiecare doi ani calendaristici, salariile sau pensiile persoanelor care, cel puțin în cursul unuia din cei doi ani calendaristici precedenți, au primit salarii sau pensii care anual erau mai mari decât de 14 ori 80 % din suma lunară de referință prevăzută la articolul 1 [adică de 14 ori 5 887,87 euro în 2000]. De asemenea, organismele sunt obligate să precizeze salariile și pensiile persoanelor

care primesc un alt salariu sau o altă pensie de la un organism care face obiectul controlului Rechnungshof. Persoanele care primesc un salariu sau o pensie de la două sau mai multe organisme care fac obiectul controlului Rechnungshof trebuie să informeze organismele respective cu privire la acest lucru. În cazul în care această obligație de informare nu este respectată de către respectivele organisme, Rechnungshof trebuie să controleze documentele în cauză și să elaboreze propriul raport pe această bază.

2) În temeiul alineatului (1), este necesar să se țină seama, de asemenea, de prestațiile sociale și de beneficiile în natură, cu condiția ca acestea să nu fie prestații de asigurare de sănătate sau de asigurare în caz de accident sau prestații bazate pe reglementări asemănătoare ale landurilor. În cazul în care sunt plătite mai multe salarii sau pensii de către organisme care fac obiectul controlului Rechnungshof, acestea trebuie să fie incluse.

3) Rechnungshof trebuie să rezume aceste informații într-un raport – separat pentru fiecare an. Raportul trebuie să includă toate persoanele ale căror salarii anuale și pensii plătite de organisme care fac obiectul controlului Rechnungshof depășesc suma totală menționată la alineatul (1). Raportul trebuie să fie transmis către Nationalrat, Bundesrat și Landtagen.”

4. Din ordonanțele de trimitere rezultă că, în lumina lucrărilor pregătitoare ale BezBegrBVG, doctrina deduce din această din urmă dispoziție că raportul trebuie să precizeze numele persoanelor în cauză și, pentru fiecare dintre acestea, suma veniturii anual obținut.

5. Verfassungsgerichtshof afirmă că, în conformitate cu intențiile organului legislativ, raportul trebuie să fie pus la dispoziția publicului larg pentru a asigura o „largă informare” a acestuia. Prin această informare, se exercită o presiune asupra organismelor în cauză pentru ca acestea să mențină salariile la un nivel scăzut, astfel încât fondurile publice să fie utilizate în mod cumpătat, economic și eficient.

6. Organismele care fac obiectul controlului contabil al Rechnungshof sunt statul federal, Länder (state federale), localitățile mari și, de asemenea, – în cazul unei cereri motivate din partea guvernului unui Land – localitățile cu mai puțin de 20 000 de locuitori, asociațiile de localități, instituțiile de asigurări sociale, organismele profesionale reprezentative legale, ÖRF, instituțiile, fondurile și fundațiile gestionate de organe ale statului federal sau ale Länder sau de către persoane care au fost însărcinate de acestea, precum și întreprinderile gestionate de statul federal, de un Land sau o localitate sau întreprinderile în cadrul cărora acestea dețin (singure sau în comun cu alte organisme care fac obiectul controlului Rechnungshof) o participație de cel puțin 50%, în conformitate cu dreptul societăților comerciale sau pe care le controlează în alt fel.

Legislația comunitară

7. Rezultă din considerentele 5–9 ale Directivei 95/46 că aceasta a fost adoptată pe baza articolului 100a din Tratatul CE (devenit, după modificare, articolul 95 din Tratatul CE) pentru a favoriza libera circulație a datelor cu caracter personal, datorită armonizării actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor.

8. În conformitate cu articolul 1 din Directiva 95/46:

„(1) Statele membre asigură, în conformitate cu prezenta directivă, protejarea drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei și în special a dreptului la viața privată în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal.

(2) Statele membre nu pot limita sau interzice libera circulație a datelor cu caracter personal între statele membre din motive legate de protecția asigurată în conformitate cu alineatul (1)”.

9. În această privință, al doilea și al treilea considerent din Directiva 95/46 sunt formulate după cum urmează:

„(2) întrucât sistemele de prelucrare a datelor sunt în serviciul omului; întrucât, acestea trebuie, indiferent de naționalitatea sau reședința persoanelor fizice, să le respecte drepturile și libertățile fundamentale, în special dreptul la viață privată, și să contribuie la progresul economic și social, la dezvoltarea comerțului și la bunăstarea persoanelor;

(3) întrucât instituirea și funcționarea unei piețe interne în care este asigurată, în conformitate cu articolul 7a din tratat, libera circulație a bunurilor, persoanelor, serviciilor și capitalurilor necesită nu numai libera circulație a datelor cu caracter personal de la un stat membru la altul, ci și garantarea drepturilor fundamentale ale persoanei”.

10. Al zecelea considerent din directiva menționată anterior adaugă:

„întrucât obiectivul legislației interne privind prelucrarea datelor cu caracter personal este de a proteja drepturile și libertățile fundamentale, inclusiv dreptul la viață privată care este recunoscut atât prin articolul 8 din Convenția Europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, cât și în principiile generale ale dreptului comunitar; [...]”.

11. În temeiul articolului 6 alineatul (1) din Directiva 95/46, datele cu caracter personal [adică, în conformitate cu articolul 2 litera (a) din aceasta, „orice informație referitoare la o persoană fizică identificată sau identificabilă”] trebuie să fie:

„(a) prelucrate în mod corect și legal;

(b) colectate în scopuri determinate, explicite și legitime și să nu mai fie prelucrate ulterior într-un mod incompatibil cu aceste scopuri [...]

(c) adecvate, pertinente și neexcesive în ceea ce privește scopurile pentru care sunt colectate și prelucrate ulterior;

[...]"

12. Articolul 2 litera (b) din Directiva 95/46 definește „prelucrarea datelor cu caracter personal” ca fiind:

„orice operațiune sau serie de operațiuni care se efectuează asupra datelor cu caracter personal, prin mijloace automate sau neautomate, cum ar fi colectarea, înregistrarea, organizarea, stocarea, adaptarea sau modificarea, extragerea, consultarea, utilizarea, dezvăluirea prin transmitere, diseminare sau în orice alt mod, alăturarea ori combinarea, blocarea, ștergerea sau distrugerea”.

13. În temeiul articolului 7 din Directiva 95/46, prelucrarea datelor cu caracter personal poate fi efectuată doar în cazul în care este îndeplinită una dintre cele șase condiții pe care le enunță și în special în cazul în care:

„(c) prelucrarea este necesară în vederea îndeplinirii unei obligații legale care îi revine operatorului;

[...]

(e) prelucrarea este necesară pentru aducerea la îndeplinire a unei sarcini de interes public sau care rezultă din exercitarea autorității publice cu care este investit operatorul sau terțul căruia îi sunt comunicate datele”.

14. În conformitate cu al șaptezeci și doilea considerent al acesteia, Directiva 95/46 permite să se ia în considerare principiul dreptului de acces public la documente administrative atunci când se pun în aplicare principiile pe care le stabilește.

15. În ceea ce privește sfera de aplicare a Directivei 95/46, articolul 3 alineatul (1) din respectiva directivă prevede că aceasta se aplică prelucrării automate a datelor cu caracter personal, în totalitate sau parțial, precum și prelucrării neautomate a datelor cu caracter personal, conținute sau care urmează să fie conținute într-un sistem de evidență a datelor cu caracter personal. Cu toate acestea, în conformitate cu articolul 3 alineatul (2), directiva respectivă „nu se aplică prelucrării datelor cu caracter personal:

– puse în practică pentru exercitarea activităților din afara domeniului de aplicare a dreptului comunitar, cum ar fi cele prevăzute în titlurile V și VI din Tratatul privind Uniunea Europeană și, în orice caz, prelucrărilor care au ca obiect siguranța publică,

apărarea, securitatea statului (inclusiv bunăstarea economică a statului atunci când aceste prelucrări sunt legate de probleme de securitate a statului) și activitățile statului în domeniul dreptului penal;

– efectuate de către o persoană fizică în cursul unei activități exclusiv personale sau domestice”.

16. În plus, articolul 13 din Directiva 95/46 autorizează statele membre să deroge de la anumite dispoziții ale acesteia și, în special, de la dispozițiile articolului 6 alineatul (1), dacă acest lucru este necesar pentru a proteja, printre altele, „un interes economic sau financiar important al unui stat membru sau al Uniunii Europene, inclusiv în domeniile monetar, bugetar și fiscal” [articolul 13 alineatul (1) litera (e)] sau „o funcție de monitorizare, inspecție sau de reglementare legată, chiar și ocazional, de exercitarea autorității publice”, în anumite cazuri printre care figurează și cel menționat la litera (e), care tocmai a fost menționat [articolul 13 alineatul (1) litera (f)].

Acțiunile principale și întrebările preliminare

Cauza C-465/00

17. Divergențe de opinie cu privire la interpretarea articolului 8 din BezBegrBVG au apărut între Rechnungshof și un număr mare de organisme care fac obiectul controlului acesteia, în ceea ce privește salariile și pensiile plătite în 1998 și în 1999.

18. Astfel, pârâții în acțiunea principală, printre care figurează autorități locale și regionale (un Land și două localități), întreprinderi publice, dintre care unele sunt în concurență cu alte întreprinderi naționale sau străine care nu fac obiectul controlului Rechnungshof, precum și un organism profesional reprezentativ legal (Wirtschaftskammer Steiermark), nu au comunicat datele privind veniturile angajaților în cauză sau le-au comunicat, în diverse grade, în mod anonim. Aceștia au refuzat accesul la documentele relevante sau l-au supus unor condiții pe care Rechnungshof nu le-a acceptat. Din acest motiv, Rechnungshof a introdus o acțiune în fața Verfassungsgerichtshof, în temeiul articolului 126 litera (a) din Bundes-Verfassungsgesetz (Legea constituțională federală), care atribuie acestei instanțe competența de a se pronunța cu privire la „divergențele de opinie privind interpretarea dispozițiilor legale care reglementează competența Rechnungshof”.

19. Rechnungshof deduce din articolul 8 din BezBegrBVG obligația de a include în raport numele persoanelor în cauză, precizând veniturile anuale ale acestora. Pârâții în acțiunea principală au o părere diferită și nu se consideră obligați să comunice date cu caracter personal privind veniturile menționate anterior, precum numele sau funcțiile persoanelor în cauză, cu precizarea salariilor primite de către aceștia din urmă. Aceștia se bazează, în principal, pe Directiva 95/46, pe articolul 8 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”), care garantează protejarea vieții private și pe argumentul conform căruia

obligăția de publicare creează un obstacol în calea circulației lucrătorilor, contrar articolului 39 din Tratatul CE.

20. Verfassungsgerichtshof dorește să afle, în esență, dacă articolul 8 din BezBegrBVG, astfel cum este interpretat de Rechnungshof, este compatibil cu dreptul comunitar, pentru a putea să îl interpreteze în conformitate cu acesta sau, după caz, să îl declare (parțial) inaplicabil.
21. Instanța națională subliniază, în această privință, necesitatea interpretării dispozițiilor Directivei 95/46, în special articolul 6 alineatul (1) literele (b) și (c) și articolul 7 literele (c) și (e), în lumina articolului 8 din CEDO. Conform acesteia, o informare largă a publicului, astfel cum intenționează organul legislativ național în ceea ce privește veniturile angajaților organismelor care fac obiectul controlului Rechnungshof, al cărui salariu anual depășește un anumit prag (și anume, în anul 1999, 1 127 486 ATS și, în anul 1998, 1 120 000 ATS), trebuie să fie considerată o ingerință în viața privată, care poate fi justificată, în temeiul articolului 8 alineatul (2) din CEDO, doar în cazul în care această informație contribuie la bunăstarea economică a țării. Într-adevăr, ingerința în drepturile fundamentale nu poate fi justificată de existența unui simplu „interes public pentru informare”. În această privință, Verfassungsgerichtshof se îndoiește că divulgarea, prin intermediul raportului, a unor date referitoare la veniturile cu caracter personal favorizează „bunăstarea economică a țării”. În orice caz, aceasta constituie o ingerință disproporționată în viața privată. Controlul contabil exercitat de Rechnungshof este, în mod incontestabil, suficient pentru garantarea bunei utilizări a fondurilor publice.
22. De asemenea, instanța națională dorește să afle dacă sfera de aplicare a dreptului comunitar variază în funcție de natura organismului care trebuie să contribuie la divulgarea veniturilor individuale ale anumitor angajați ai acestuia.
23. În aceste condiții, Verfassungsgerichtshof a hotărât să suspende judecata și să adreseze Curții următoarele două întrebări preliminare:

„1) Dispozițiile dreptului comunitar, în special cele privind protecția datelor, trebuie să fie interpretate în sensul că acestea se opun unei reglementări naționale care obligă un organism statal să strângă și să comunice date cu privire la venituri, în scopul publicării numelor și veniturilor angajaților:

- a) unei autorități regionale sau locale,
- b) unui organism public de radiodifuziune,
- c) unei bănci centrale naționale,
- d) unui organism reprezentativ legal,
- e) unei întreprinderi administrate în scopuri lucrative, controlată parțial de stat?

2) În cazul în care Curtea răspunde, cel puțin parțial, în mod afirmativ la întrebarea adresată:

Dispozițiile care se opun unei reglementări naționale, astfel cum este descrisă mai sus, sunt direct aplicabile, în sensul că pot fi invocate de către persoanele obligate să procedeze la divulgarea în cauză pentru a exclude aplicarea normelor naționale contrare?”

Cauzele C-138/01 și C-139/01

24. Doamna Neukomm și domnul Lauer mann, care sunt angajați ai ÖRF, organism care face obiectul controlului Rechnungshof, au solicitat instanțelor austriece să adopte o măsură provizorie care urmărea să împiedice ÖRF să răspundă favorabil cererii Rechnungshof de comunicare a datelor.

25. Cererea de măsuri provizorii a fost respinsă în primă instanță. Arbeits- und Sozialgericht Wien (Austria) (C-138/01) a făcut o distincție între transmiterea datelor către Rechnungshof și introducerea acestora în raport și a considerat că acest raport poate fi doar anonim, în vreme ce simpla transmitere a datelor către Rechnungshof, chiar și nominală, nu încalcă nici articolul 8 din CEDO și nici Directiva 95/46. În schimb, Landesgericht St. Pölten (Austria) (C-139/01) a hotărât că introducerea datelor nominale în raport este legală, deoarece anonimatul nu permite exercitarea unui control suficient de către Rechnungshof.

26. Oberlandesgericht Wien (Austria) a confirmat, în apel, respingerea cererii de măsuri provizorii de către instanțele judecătorești de primă instanță. Afirmând, în cadrul cauzei C-138/01, că, prin comunicarea datelor în cauză, angajatorul nu face decât să îndeplinească o sarcină care îi este impusă de lege și că prelucrarea ulterioară a acestora de către Rechnungshof nu este efectuată sub controlul angajatorului, această instanță a subliniat, în cadrul cauzei C-139/01, că articolul 8 din BezBegrBVG este conform cu drepturile fundamentale și cu Directiva 95/46, chiar și în cazul unei liste nominale a persoanelor în cauză.

27. Doamna Neukomm și domnul Lauer mann au formulat recurs în fața Oberster Gerichtshof.

28. Instanța națională face referire la cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă în cauza C-465/00 și, adoptând întrebările Verfassungsgerichtshof, a decis să suspende judecata și să adreseze Curții următoarele două întrebări preliminare, care sunt formulate identic în cauzele C-138/01 și C-139/01:

„1) Dispozițiile dreptului comunitar, în special cele privind protecția datelor [articolele 1, 2, 6, 7 și 22 din Directiva 95/46/CE, coroborate cu articolul 6 (fostul articol F) din TUE și articolul 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale] trebuie să fie interpretate în sensul că acestea se opun unei reglementări naționale care obligă un organism public de radiodifuziune, în calitatea

acestui de entitate juridică, să comunice date cu privire la veniturile angajaților săi și un organism statal să strângă și să comunice aceste date, în scopul publicării numelor și veniturilor acestor angajați?

2) În cazul în care Curtea răspunde afirmativ la întrebarea adresată: dispozițiile care se opun unei reglementări naționale, astfel cum este descrisă mai sus, sunt direct aplicabile, în sensul că pot fi invocate de către organismul obligat să procedeze la divulgarea în cauză, cu scopul de a exclude aplicarea normelor naționale contrare și că, prin urmare, acest organism nu se poate prevala de o obligație legală națională împotriva angajaților vizați de această divulgare?”

29. Prin ordonanța președintelui Curții din 17 mai 2001, cauzele C-138/01 și C-139/01 au fost conexe în scopul procedurii scrise, al procedurii orale și al pronunțării hotărârii. De asemenea, în scopul pronunțării hotărârii, este necesar să fie conexe cauzele C-465/00, C-138/01 și C-139/01.

30. Trebuie să se constate că întrebările adresate de Verfassungsgerichtshof și, respectiv, de Oberster Gerichtshof sunt, în esență, identice și, prin urmare, trebuie să fie examinate împreună.

Cu privire la aplicabilitatea Directivei 95/46

31. Răspunsul la întrebările adresate presupune faptul că Directiva 95/46 se aplică acțiunilor principale. Această aplicabilitate este contestată în fața Curții. Această problemă trebuie să fie soluționată cu titlu introductiv.

Observații prezentate Curții

32. Pârâții în acțiunea principală din cauza C-465/00 consideră, în esență, că activitatea de control a Rechnungshof intră sub incidența sferei de aplicare a dreptului comunitar și, prin urmare, a Directivei 95/46. În special, prin faptul că are legătură cu remunerațiile primite de angajații organismelor în cauză, această activitate privește aspecte reglementate de dispoziții comunitare din domeniul social, precum articolele 136, 137 și 141 din Tratatul CE, Directiva 76/207/CEE a Consiliului din 9 februarie 1976 privind punerea în aplicare a principiului egalității de tratament între bărbați și femei în ceea ce privește accesul la încadrarea în muncă, la formarea și la promovarea profesională, precum și condițiile de muncă (JO L 39, p. 40, Ediție specială, 05/vol. 1, p. 164), precum și Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați și cu familiile acestora care se deplasează în cadrul Comunității, versiunea modificată și actualizată de Regulamentul (CE) nr. 118/97 al Consiliului din 2 decembrie 1996 (JO 1997, L 28, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 4, p. 35).

33. În plus, pârâții menționați anterior susțin că, pe de o parte, controlul Rechnungshof afectează posibilitatea ca angajații organismelor în cauză să caute un loc de muncă într-un alt stat membru, datorită publicității legate de salariile acestora, care le

limitează capacitatea de negociere cu societățile străine și, pe de altă parte, acesta descurajează resortisanții altor state membre să caute un loc de muncă în cadrul organismelor care fac obiectul controlului menționat anterior.

34. Austrian Airlines, Österreichische Luftverkehrs-AG, precizează că atingerea adusă liberei circulații a lucrătorilor este deosebit de gravă în cazul său, deoarece aceasta concurează cu societăți din alte state membre, care nu fac obiectul unui asemenea control.
35. Rechnungshof, guvernele austriac și italian, precum și Comisia, într-o anumită măsură, consideră, în schimb, că Directiva 95/46 nu se aplică în acțiunile principale.
36. Conform Rechnungshof, precum și guvernelor austriac și italian, activitatea de control menționată la articolul 8 din BezBegrBVG, care urmărește obiective de interes general în domeniul contabilității publice, nu intră sub incidența sferei de aplicare a dreptului comunitar.
37. După ce a constatat că directiva, adoptată pe baza articolului 100a din tratat, are ca obiectiv realizarea pieței interne, în cadrul căreia se înscrie protejarea dreptului la viața privată, Rechnungshof, precum și guvernele austriac și italian, susțin că acest control nu este de natură să împiedice libera circulație a lucrătorilor, având în vedere că nu împiedică în niciun fel pe angajații organismelor în cauză să muncească în alt stat membru și nici nu îi împiedică pe cei din alte state membre să lucreze pentru aceste organisme. În orice caz, legătura dintre activitatea de control și libera circulație a lucrătorilor, chiar presupunând că aceștia din urmă încearcă să evite să lucreze pentru un organism care face obiectul controlului Rechnungshof, datorită publicității legate de salariile primite, este prea aleatorie și indirectă pentru a constitui o atingere adusă libertății de circulație și pentru a permite, în acest sens, o legătură cu dreptul comunitar.
38. Comisia susține o poziție similară. La ședință, aceasta a considerat, cu toate acestea, că operațiunea de colectare de date de către organismele care fac obiectul controlului Rechnungshof, cu scopul comunicării acestora către Rechnungshof și includerii acestora în raport, intră ea însăși sub incidența sferei de aplicare a Directivei 95/46. Într-adevăr, această colectare servește nu numai activității de control contabil, dar și, în primul rând, plății salariilor, care constituie o activitate reglementată de dreptul comunitar, având în vedere existența mai multor dispoziții de ordin social din tratat, care sunt pertinente în domeniu, precum articolul 141 din Tratatul CE și datorită eventualului efect al acestei activități asupra liberei circulații a lucrătorilor.

Aprecierea Curții

39. Trebuie amintit faptul că Directiva 95/46, adoptată în temeiul articolului 100a din tratat, urmărește asigurarea libertății de circulație între state membre a datelor cu caracter personal, prin armonizarea normelor naționale care protejează persoanele fizice în ceea ce privește prelucrarea unor asemenea date. Articolul 1 din directiva menționată anterior, care definește obiectul acesteia, prevede, la alineatul (2), că statele membre nu pot limita sau interzice libera circulație a datelor cu caracter

personal între statele membre din motive legate de protejarea libertăților și drepturilor fundamentale ale persoanelor fizice, în special a vieții private a acestora, în ceea ce privește prelucrarea acestor date.

40. Deoarece orice date cu caracter personal pot circula între statele membre, Directiva 95/46 impune, în principiu, respectarea normelor de protecție a unor asemenea date în privința oricărei prelucrări a acestora, astfel cum este definită la articolul 3 din respectiva directivă.
41. Trebuie să se adauge că utilizarea articolului 100a din tratat ca temei juridic nu presupune existența unei legături efective cu libertatea de circulație între state membre în fiecare dintre situațiile prevăzute de actul întemeiat pe o asemenea bază. Într-adevăr, astfel cum a constatat deja Curtea (a se vedea Hotărârea din 5 octombrie 2000, Germania/Parlamentul și Consiliul, cauza C-376/98, Rec., p. I-8419, punctul 85 și Hotărârea din 10 decembrie 2002, British American Tobacco (Investments) și Imperial Tobacco, cauza C-491/01, Rec., p. I-11453, punctul 60), ceea ce contează, pentru a justifica utilizarea articolului 100a din tratat ca temei juridic, este faptul ca actul adoptat pe acest temei trebuie să aibă efectiv ca obiect îmbunătățirea condițiilor de stabilire și de funcționare a pieței interne. În prezentul caz, această caracteristică fundamentală nu a fost niciodată contestată în fața Curții în ceea ce privește dispozițiile Directivei 95/46, în special cele în legătură cu care instanța națională ridică întrebarea privind compatibilitatea reglementării naționale în cauză cu dreptul comunitar.
42. În aceste condiții, aplicabilitatea Directivei 95/46 nu poate să depindă de problema stabilirii dacă situațiile concrete, care fac obiectul acțiunilor principale, au o legătură suficientă cu exercitarea libertăților fundamentale garantate de tratat și, în special, în cauzele menționate anterior, cu libera circulație a lucrătorilor. O interpretare contrară ar risca să facă nesigure și aleatorii limitele sferei de aplicare a directivei în cauză, ceea ce contravine obiectivului esențial al acesteia, care constă în apropierea actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre în scopul eliminării obstacolelor în calea funcționării pieței interne, care decurg în special din diferențele dintre legislațiile naționale.
43. În plus, aplicabilitatea Directivei 95/46 la situații care nu au legătură directă cu exercitarea libertăților fundamentale de circulație garantate de tratat este confirmată de formularea articolului 3 alineatul (1) din această directivă, care definește domeniul de aplicare al acesteia într-un mod foarte larg, fără a lega aplicarea normelor de protecție de problema stabilirii dacă prelucrarea are o legătură efectivă cu libera circulație între statele membre. Aceeași confirmare este oferită de excepțiile prevăzute la alineatul (2) din același articol, în special cele privind prelucrarea datelor cu caracter personal „puse în practică pentru exercitarea activităților [...] prevăzute în titlurile V și VI din Tratatul privind Uniunea Europeană” sau „în cursul unei activități exclusiv personale sau domestice”. Într-adevăr, aceste derogări nu ar fi, cel puțin, formulate în acest fel dacă directiva menționată anterior ar fi aplicabilă în mod exclusiv unor situații în care există o legătură suficientă cu exercitarea libertăților de circulație.

44. Aceeași observație poate fi făcută în ceea ce privește excepțiile prevăzute la articolul 8 alineatul (2) din Directiva 95/46, care privesc prelucrarea anumitor categorii de date și, în special, la cele prevăzute la aceeași dispoziție, litera (d), care se referă la prelucrarea efectuată „de o fundație, o asociație sau orice alt organism cu scop nelucrativ și cu specific politic, filozofic, religios sau sindical”.
45. În cele din urmă, trebuie subliniat faptul că prelucrarea datelor cu caracter personal, care fac obiectul acțiunii principale, nu intră sub incidența excepției menționate la articolul 3 alineatul (2) prima liniuță din Directiva 95/46. Într-adevăr, această prelucrare nu se referă la exercitarea unor activități care nu intră sub incidența sferei de aplicare a dreptului comunitar, precum cele prevăzute la titlurile V și VI din Tratatul privind Uniunea Europeană. Nu este vorba nici de o prelucrare care are ca obiect siguranța publică, apărarea, siguranța statului și activitățile statului referitoare la domeniile dreptului penal.
46. În plus, scopurile enunțate la articolul 7 literele (c) și (e) și la articolul 13 literele (e) și (f) din Directiva 95/46 arată intenția acestora de a reglementa prelucrări de date precum cele care fac obiectul acțiunii principale.
47. Prin urmare, este necesar să se considere că Directiva 95/46 se aplică prelucrării de date cu caracter personal prevăzute de o reglementare precum cea care face obiectul acțiunilor principale.

Cu privire la prima întrebare

48. Prin prima întrebare, instanțele naționale doresc să afle, în esență, dacă Directiva 95/46 trebuie să fie interpretată în sensul că se opune unei reglementări naționale precum cea care face obiectul acțiunilor principale, care obligă un organ statal de control să colecteze și să comunice, în scopul publicării, date privind veniturile persoanelor angajate de organisme care fac obiectul acestui control, în cazul în care aceste venituri depășesc un anumit prag.

Observații prezentate Curții

49. Guvernul danez consideră că Directiva 95/46 nu reglementează, propriu-zis, dreptul terților de a avea acces la documente, la cererea acestora. În special, articolul 12 din această directivă face referire doar la dreptul oricărei persoane de a obține informații care o privesc. Conform acestui guvern, protejarea informațiilor cu caracter personal, ce par să nu fie sensibile, este mai puțin importantă decât principiul transparenței, care ocupă un loc esențial în ordinea juridică comunitară. Asemenea guvernului suedez, guvernul danez observă, în această privință, că, în conformitate cu al șaptezeci și doilea considerent al directivei în cauză, este permisă luarea în considerare, la punerea în aplicare a acesteia, a principiului dreptului de acces public la documentele administrative.
50. Rechnungshof, guvernele austriac, italian, finlandez, suedez, Guvernul Țărilor de Jos și Comisia, consideră că dispozițiile naționale care fac obiectul acțiunilor principale

sunt compatibile cu Directiva 95/46, datorită, în mod general, puterii largi de apreciere de care dispun statele membre la punerea în aplicare a directivei în cauză, în special în cazul în care este vorba de îndeplinirea unei misiuni de interes public, prevăzută de lege, reglementată la articolul 6 literele (b) și (c) și articolul 7 litera (c) sau (e) din această directivă. În această privință, sunt invocate atât principiul transparenței și al bunei gestiuni a resurselor publice, cât și prevenirea abuzurilor.

51. Aceste obiective de interes general pot justifica în mod valabil o ingerință în viața privată, garantată la articolul 8 alineatul (2) din CEDO, în cazul în care aceasta este prevăzută de lege, este necesară într-o societate democratică pentru urmărirea de scopuri legitime și nu este disproporționată în raport cu obiectivul urmărit.
52. Guvernul austriac subliniază, în special, că, în cadrul controlului privind proporționalitatea, trebuie să se țină seama în ce măsură datele respective afectează viața privată. De asemenea, date care aduc atingere intimității persoanei, sănătății, vieții de familie sau sexualității trebuie să fie protejate mai bine decât datele privind veniturile și impozitele, care, deși au, de asemenea, un caracter personal, privesc doar într-o mică măsură identitatea persoanei și sunt, prin urmare, mai puțin sensibile (a se vedea, în acest sens, CEDO, Hotărârea Fressoz și Roire/Franța din 21 ianuarie 1999, Recueil des arrêts et décisions 1999-I, § 65).
53. De asemenea, guvernul finlandez consideră că protejarea vieții private nu este absolută. Astfel, datele privind o persoană care acționează în cadrul funcției sale publice sau al misiunilor publice aferente acestora nu intră sub incidența protejării vieții private.
54. Guvernul italian susține că datele precum cele care fac obiectul acțiunilor principale sunt deja, prin natura lor, publice în majoritatea statelor membre, deoarece rezultă din trepte de salarizare sau limite de remunerare stabilite prin legi, regulamente sau contracte colective de muncă. În aceste condiții, nu este contrar principiului proporționalității să se prevadă difuzarea acestora, precizând, de asemenea, identitatea diferitelor persoane care primesc veniturile în cauză. Această difuzare, care urmărește astfel să clarifice o situație care rezultă deja din date aflate la dispoziția publicului, constituie măsura minimă care permite asigurarea realizării obiectivelor de transparență și de bună administrare.
55. Cu toate acestea, Guvernul Țărilor de Jos adaugă faptul că instanțele naționale trebuie să verifice, pentru fiecare organism public în cauză, dacă obiectivul de interes general poate fi realizat prin prelucrarea datelor cu caracter personal într-un mod care să aducă mai puțin atingere vieții private a persoanelor în cauză.
56. Guvernul Regatului Unit susține că, pentru a răspunde la prima întrebare, nu sunt relevante dispozițiile Cartei Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, proclamată la Nisa la 18 decembrie 2000 (JO C 364, p. 1), cartă la care Verfassungsgerichtshof a făcut referire pe scurt.
57. În cauzele C-138/01 și C-139/01, Comisia dorește să afle dacă, în cadrul examinării proporționalității, efectuată în temeiul articolului 6 alineatul (1) litera (b) din

Directiva 95/46, este suficient, pentru atingerea obiectivului urmărit de BezBegrBVG, să se transmită datele într-o formă anonimă, de exemplu, precizându-se mai degrabă funcția persoanei în cauză decât numele acesteia. Chiar dacă se admite faptul că Rechnungshof are nevoie de date nominale pentru efectuarea unui control mai precis, aceasta se întreabă dacă includerea acestor date în raport, cu precizarea numelui persoanei interesate, este cu adevărat indispensabilă pentru exercitarea acestui control, cu atât mai mult cu cât raportul în cauză nu este prezentat doar adunărilor parlamentare, ci, de asemenea, trebuie prezentat publicului.

58. În plus, Comisia amintește faptul că, în temeiul articolului 13 din Directiva 95/46, statele membre pot deroga, în special, de la articolul 6 alineatul (1) litera (b) din aceasta în scopul protejării mai multor obiective de interes general și, în special, a unui „interes economic sau financiar important al unui stat membru” [articolul 13 alineatul (1) litera (e)]. Cu toate acestea, conform Comisiei, măsurile de derogare trebuie, de asemenea, să fie conforme cu principiul proporționalității, ceea ce impune să se țină seama de aceleași considerente ca și cele formulate la punctul anterior în ceea ce privește articolul 6 alineatul (1) litera (b) din directiva în cauză.
59. Pârâții în acțiunea principală din cauza C-465/00 consideră, în ansamblu, că reglementarea națională în cauză este incompatibilă cu articolul 6 alineatul (1) literele (b) și (c) din Directiva 95/46 și nu poate fi justificată în temeiul articolului 7 litera (c) sau (e) din această directivă, având în vedere că aceasta constituie o ingerință nejustificată în temeiul articolului 8 alineatul (2) din CEDO și, în orice caz, este disproporționată. Controlul contabil exercitat de Rechnungshof este suficient pentru a garanta utilizarea cumpătată a fondurilor publice.
60. Mai exact, nu s-a stabilit că publicarea numelui și a sumei veniturilor tuturor persoanelor angajate de către organisme publice, în cazul în care această sumă depășește un anumit nivel, constituie o măsură care urmărește bunăstarea economică a țării. Obiectivul organului legislativ a fost acela de a exercita o presiune asupra organismelor în cauză pentru ca acestea să mențină salariile la un nivel scăzut. De asemenea, pârâții respectivi susțin că această măsură vizează, în prezenta cauză, persoane care nu sunt, în cea mai mare parte, personalități publice.
61. În plus, chiar dacă întocmirea de către Rechnungshof a unui raport care conține date cu caracter personal referitoare la venituri și este destinat dezbaterei publice ar fi considerată drept o ingerință în viața privată justificată în temeiul articolului 8 alineatul (2) din CEDO, Land Niederösterreich și ÖRF consideră că această măsură încalcă, de asemenea, articolul 14 din CEDO. Persoanele care obțin venituri echivalente sunt, într-adevăr, tratate inegal, ținându-se cont dacă acestea sunt angajate sau nu de către un organism care face obiectul controlului Rechnungshof.
62. ÖRF subliniază o altă inegalitate de tratament nejustificată în temeiul articolului 14 din CEDO. Printre angajații organismelor care fac obiectul controlului Rechnungshof, numai cei al căror venit depășește pragul stabilit la articolul 8 din BezBegrBVG trebuie să suporte o ingerință în viața privată. În cazul în care organul legislativ atribuie o importanță reală caracterului rezonabil al remunerației primite de către angajații anumitor organisme, atunci este necesar să se publice veniturile tuturor persoanelor angajate, indiferent de suma obținută.

63. În cele din urmă, ÖRF, Marktgemeinde Kaltenleutgeben și Austrian Airlines, Österreichische Luftverkehrs-AG, susțin că articolul 8 din BezBegrBVG se pretează unei interpretări conforme cu dreptul comunitar, conform căreia veniturile în cauză trebuie să fie comunicate Rechnungshof și incluse în raport doar într-o formă anonimă. Această interpretare ar trebui să prevaleze, deoarece este de natură să rezolve contradicția dintre această dispoziție și Directiva 95/46.

Aprecierea Curții

64. Trebuie să se constate, cu titlu preliminar, că datele care fac obiectul acțiunilor principale, care se referă atât la veniturile plătite de anumite organisme, cât și la beneficiarii acestora, constituie date cu caracter personal în sensul articolului 2 litera (a) din Directiva 95/46, deoarece este vorba de o „informație referitoare la o persoană fizică identificată sau identificabilă”. Înregistrarea și utilizarea acestora de către organismul în cauză, precum și transmiterea lor către Rechnungshof și includerea lor de către acesta din urmă într-un raport destinat comunicării către diferite instituții politice și divulgării, prezintă caracterul unei prelucrări de date cu caracter personal, în sensul articolului 2 litera (b) din directiva în cauză.

65. În conformitate cu Directiva 95/46, sub rezerva excepțiilor admise în temeiul articolului 13 din aceasta, orice prelucrare de date cu caracter personal trebuie să fie conformă, pe de o parte, cu „principiile referitoare la calitatea datelor”, enunțate la articolul 6 din această directivă și, pe de altă parte, cu unul dintre „criteriile privind legitimitatea prelucrării datelor” enumerate la articolul 7 din aceasta.

66. În special, datele trebuie să fie „colectate în scopuri determinate, explicite și legitime” [articolul 6 alineatul (1) litera (b) din Directiva 95/46], precum și „adecvate, pertinente și neexcesive” în ceea ce privește scopurile menționate anterior [articolul 6 alineatul (1) litera (c)]. În plus, în conformitate cu articolul 7 literele (c) și (e) din aceeași directivă, prelucrarea datelor cu caracter personal este permisă în cazul în care „este necesară în vederea îndeplinirii unei obligații legale care îi revine operatorului” sau în cazul în care „este necesară pentru aducerea la îndeplinire a unei sarcini de interes public sau care rezultă din exercitarea autorității publice cu care este investit operatorul [...] căruia îi sunt comunicate datele”.

67. Cu toate acestea, în temeiul articolului 13 literele (e) și (f) din directiva menționată anterior, statele membre pot deroga în special de la articolul 6 alineatul (1) din această directivă în cazul în care acest lucru este necesar pentru a proteja „un interes economic sau financiar important al unui stat membru sau al Uniunii Europene, inclusiv în domeniile monetar, bugetar și fiscal” sau „o funcție de monitorizare, inspecție sau de reglementare legată, chiar și ocazional, de exercitarea autorității publice”, în anumite cazuri, printre care figurează și cel vizat la litera (e), care tocmai a fost menționat.

68. De asemenea, trebuie adăugat faptul că dispozițiile Directivei 95/46, în măsura în care acestea reglementează prelucrarea datelor cu caracter personal care pot aduce atingere libertăților fundamentale și, în special, dreptului la viața privată, trebuie să fie în mod necesar interpretate în lumina drepturilor fundamentale care, în conformitate cu o jurisprudență constantă, fac parte integrantă din principiile generale de drept a căror respectare este asigurată de Curte (a se vedea, în special, Hotărârea din 6 martie 2001, Connolly/Comisia, cauza C-274/99 P, Rec., p. I-1611, punctul 37).
69. Aceste principii au fost reluate în mod expres la articolul 6 alineatul (2) din Tratatul UE, în temeiul căruia „Uniunea respectă drepturile fundamentale, astfel cum sunt acestea garantate de [CEDO] și astfel cum rezultă acestea din tradițiile constituționale comune statelor membre, ca principii generale ale dreptului comunitar”.
70. Însăși Directiva 95/46, având ca obiectiv principal garantarea liberei circulații a datelor cu caracter personal, prevede, la articolul 1 alineatul (1), că „statele membre asigură [...] protejarea drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei și în special a dreptului la viața privată în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal”. Mai multe considerente din directiva menționată anterior, în special al zecelea și al unsprezecelea, exprimă, de asemenea, aceeași cerință.
71. În această privință, trebuie menționat faptul că articolul 8 din CEDO, deși enunță, la alineatul (1), principiul conform căruia autoritățile publice nu trebuie să intervină în exercitarea dreptului la viața privată, admite, la alineatul (2), că o astfel de intervenție este posibilă în cazul în care este „prevăzută prin lege și constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară securității naționale, siguranței publice și bunăstării economice a țării, apărării ordinii și prevenirii infracțiunilor, protejării sănătății sau moralei ori protecției drepturilor și libertăților celorlalți”.
72. De asemenea, pentru aplicarea Directivei 95/46 și, în special, a articolului 6 alineatul (1) litera (c), a articolului 7 literele (c) și (e) și a articolului 13, trebuie să se verifice, în primul rând, dacă o reglementare precum cea în cauză în acțiunile principale prevede o ingerință în viața privată și, după caz, dacă această ingerință este justificată în temeiul articolului 8 din CEDO.

Cu privire la existența unei ingerințe în viața privată

73. În primul rând, trebuie să se considere că strângerea de date nominale cu privire la veniturile profesionale ale unui individ, pentru comunicarea acestora către terți, intră sub incidența sferei de aplicare a articolului 8 din CEDO. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a hotărât, în această privință, că expresia „viață privată” nu trebuie să fie interpretată în mod restrictiv și că „niciun motiv de principiu nu permite excluderea activităților profesionale [...] din noțiunea de viață «privată»” (a se vedea, în special, CEDO, Hotărârea Amann/Elveția din 16 februarie 2000, Recueil des arrêts et décisions 2000-II, § 65 și Hotărârea Rotaru/România din 4 mai 2000, Recueil des arrêts et décisions 2000-V, § 43).

74. Trebuie să se constate că, în timp ce simpla înregistrare de către angajator a datelor nominale privind remunerațiile plătite către personalul acestuia nu constituie, ca atare, o ingerință în viața privată, comunicarea acestor date către un terț, în acest caz o autoritate publică, aduce atingere dreptului la respectarea vieții private a persoanelor interesate, indiferent de utilizarea ulterioară a informațiilor astfel comunicate și are caracterul unei ingerințe în sensul articolului 8 din CEDO.
75. Pentru a stabili existența unei asemenea ingerințe, nu are importanță dacă informațiile comunicate prezintă sau nu un caracter sensibil sau dacă persoanele în cauză au suferit sau nu eventuale inconveniente datorită acestei ingerințe (a se vedea, în acest sens, Hotărârea Amann/Elveția, menționată anterior, § 70). Este suficient să se constate că datele privind veniturile obținute de un lucrător sau de un pensionar au fost comunicate de angajator unui terț.

Cu privire la justificarea ingerinței

76. O ingerință precum cea menționată la punctul 74 din prezenta hotărâre încalcă articolul 8 din CEDO, cu excepția cazului, „prevăzut de lege”, în care aceasta urmărește unul sau mai multe dintre scopurile legitime menționate la alineatul (2) din această dispoziție și este „necesară într-o societate democratică” pentru atingerea acestui scop sau a acestor scopuri.
77. Este cunoscut faptul că ingerința care face obiectul acțiunilor principale este prevăzută de articolul 8 din BezBegrBVG. Cu toate acestea, se pune problema să se stabilească dacă acest articol este formulat cu suficientă precizie pentru a permite beneficiarilor legii să-și adapteze comportamentul în consecință și răspunde astfel cerinței de previzibilitate, stabilită în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (a se vedea, în special, CEDO, Hotărârea Rekvényi/Ungaria din 20 mai 1999, Recueil des arrêts et décisions 1999-III, § 34).
78. În această privință, articolul 8 alineatul (3) din BezBegrBVG prevede că raportul întocmit de Rechnungshof „trebuie să includă toate persoanele ale căror salarii anuale și pensii plătite de organisme [...] depășesc suma totală menționată la alineatul (1)”, fără a solicita în mod explicit divulgarea numelor persoanelor în cauză împreună cu veniturile pe care acestea le obțin. Conform ordonanțelor de trimitere, doctrina este cea care, pe baza lucrărilor pregătitoare, interpretează în acest sens legea constituțională.
79. Este de competența instanțelor naționale să verifice dacă interpretarea conform căreia articolul 8 alineatul (3) din BezBegrBVG impune divulgarea numelor persoanelor în cauză, împreună cu veniturile obținute, respectă cerința de previzibilitate menționată la punctul 77 din prezenta hotărâre.
80. Totuși, această problemă se pune, eventual, doar după ce se examinează dacă o interpretare în acest sens a dispoziției naționale în cauză este conformă cu articolul 8 din CEDO, în ceea ce privește cerința de proporționalitate, în raport cu obiectivele urmărite. Acest aspect este examinat la punctele următoare.

81. În această privință, din ordonanța de trimitere din cauza C-465/00 rezultă că obiectivul articolului 8 din BezBegrBVG este de a exercita o presiune asupra organismelor publice în cauză, pentru ca acestea să mențină salariile în limite rezonabile. Guvernul austriac observă, mai general, că ingerința prevăzută de această dispoziție are ca scop garantarea utilizării cumpătate și corespunzătoare a fondurilor publice de către administrație. Un asemenea obiectiv constituie un scop legitim, atât în sensul articolului 8 alineatul (2) din CEDO, care urmărește „bunăstarea economică a țării”, cât și al articolului 6 alineatul (1) litera (b) din Directiva 95/46, care face referire la „scopuri determinate, explicite și legitime”.
82. În continuare, este necesar să se verifice dacă ingerința în cauză este necesară, într-o societate democratică, pentru atingerea scopului legitim urmărit.
83. Conform Curții Europene a Drepturilor Omului, adjectivul „necesar”, în sensul articolului 8 alineatul (2) din CEDO, presupune faptul că este implicată o „nevoie socială imperioasă” și că măsura adoptată este „proporțională cu scopul legitim urmărit” (a se vedea, în special, CEDO, Hotărârea Gillow/Regatul Unit din 24 noiembrie 1986, Seria A nr. 109, § 55). În plus, autoritățile naționale se bucură de o marjă de apreciere „a cărei amploare depinde nu numai de finalitatea, ci și de caracterul specific al ingerinței” (a se vedea CEDO, Hotărârea Leander/Suedia din 26 martie 1987, Seria A nr. 116, § 59).
84. În acest sens, trebuie să fie pus în balanță interesul Republicii Austria de a garanta o utilizare optimă a fondurilor publice și, în special, menținerea salariilor în limite rezonabile, cu gravitatea încălcării dreptului persoanelor în cauză la respectarea vieții private a acestora.
85. În această privință, pe de o parte, pentru a controla buna utilizare a fondurilor publice, Rechnungshof, precum și diferitele adunări parlamentare, au nevoie, fără îndoială, să cunoască valoarea cheltuielilor destinate resurselor umane în cadrul diferitelor organisme publice. La aceasta se adaugă, într-o societate democratică, dreptul general al contribuabililor și al opiniei publice de a fi informați cu privire la utilizarea veniturilor publice, în special în ceea ce privește cheltuielile de personal. Astfel de informații, adunate în raport, sunt de natură să contribuie la dezbateră publică privind o problemă de interes general și, prin urmare, servesc interesului public.
86. Cu toate acestea, se ridică problema stabilirii dacă precizarea numelor persoanelor în cauză, împreună cu veniturile obținute, este o măsură proporțională cu scopul legitim urmărit și dacă motivele invocate în fața Curții pentru justificarea unei asemenea divulgări par să fie pertinente și suficiente.
87. Trebuie să se constate că, în conformitate cu interpretarea adoptată de instanțele naționale, articolul 8 din BezBegrBVG impune divulgarea numelor persoanelor în cauză împreună cu veniturile obținute care depășesc un anumit prag, nu numai pentru persoanele care îndeplinesc funcții remunerate al căror barem este publicat, ci și pentru toate persoanele remunerate de un organism care face obiectul controlului Rechnungshof. În plus, astfel de informații sunt comunicate nu numai acestora din

urmă și, prin intermediul acesteia, diferitelor adunări parlamentare, ci, de asemenea, sunt puse la dispoziția publicului larg.

88. Este de competența instanțelor naționale să verifice dacă o asemenea publicitate este, în același timp, necesară și proporțională cu scopul menținerii salariilor în limite rezonabile și, în special, să examineze dacă un asemenea obiectiv nu ar fi putut fi atins într-un mod la fel de eficient prin transmiterea informațiilor nominale doar organismelor de control. În mod similar, se pune problema stabilirii dacă nu ar fi fost suficientă informarea publicului larg doar cu privire la remunerațiile și alte avantaje pecuniare la care persoanele angajate de organismelor publice în cauză au un drept contractual sau statutar, dar nu cu privire la sumele pe care fiecare persoană le-a obținut efectiv în cursul anului în cauză și din care o parte, variabilă, poate depinde de situația lor familială și personală.
89. Pe de altă parte, în ceea ce privește gravitatea încălcării dreptului persoanelor în cauză la respectarea vieții private a acestora, nu este exclus faptul ca acestea din urmă să poată fi lezate datorită repercusiunilor negative ale publicității legate de veniturile profesionale ale acestora, în special cu privire la perspectivele de angajare care li se deschid în alte întreprinderi situate sau nu în Austria și care nu fac obiectul controlului Rechnungshof.
90. Trebuie să se concluzioneze că ingerința care decurge din aplicarea unei reglementări naționale precum cea în cauză în acțiunile principale poate fi justificată în temeiul articolului 8 alineatul (2) din CEDO numai în măsura în care divulgarea nu numai a valorii veniturilor anuale, în cazul în care acestea depășesc un anumit prag, ale persoanelor angajate de organisme care fac obiectul controlului Rechnungshof, dar și a numelor beneficiarilor acestor venituri, este, în același timp, necesară și corespunzătoare obiectivului de menținere a salariilor în limite rezonabile, aspect care trebuie să fie examinat de către instanțele naționale.

Cu privire la consecințele în ceea ce privește dispozițiile Directivei 95/46

91. În cazul în care instanțele naționale ajung la concluzia că reglementarea națională în cauză este incompatibilă cu articolul 8 din CEDO, această reglementare nu poate să îndeplinească nici cerința de proporționalitate enunțată la articolul 6 alineatul (1) litera (c) și la articolul 7 literele (c) sau (e) din Directiva 95/46. Mai mult, aceasta nu poate intra sub incidența niciuneia dintre excepțiile prevăzute la articolul 13 din directiva în cauză, care solicită, de asemenea, respectarea cerinței de proporționalitate în ceea ce privește scopul de interes general care este urmărit. În orice caz, această dispoziție nu poate fi interpretată ca putând să legitimeze o încălcare a dreptului la respectarea vieții private, contrară articolului 8 din CEDO.
92. În schimb, în cazul în care instanțele naționale ar considera că articolul 8 din BezBegrBVG este, în același timp, necesar și corespunzător obiectivului de interes general urmărit, acestea ar trebui, de asemenea, astfel cum rezultă din punctele 77–79 din prezenta hotărâre, să verifice dacă, neprevăzând în mod explicit divulgarea numelor persoanelor în cauză împreună cu veniturile obținute, articolul 8 din BezBegrBVG îndeplinește cerința de previzibilitate.

93. În cele din urmă, trebuie să se amintească, în lumina considerentelor anterioare, că este, de asemenea, de competența instanței naționale să interpreteze orice dispoziție de drept național, în măsura posibilului, în lumina textului și a scopului directivei aplicabile, cu scopul de a obține rezultatul prevăzut de aceasta și pentru a se conforma astfel articolului 249 paragraful al treilea din Tratatul CE (a se vedea Hotărârea din 13 noiembrie 1990, Marleasing, cauza C-106/89, Rec., p. I-4135, punctul 8).
94. Ținând seama de toate considerentele anterioare, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolul 6 alineatul (1) litera (c) și articolul 7 literele (c) și (e) din Directiva 95/46 nu se opun unei reglementări naționale, precum cea care face obiectul acțiunilor principale, cu condiția să se determine că divulgarea, nu numai a valorii veniturilor anuale, în cazul în care acestea depășesc un anumit prag, ale persoanelor angajate de organisme care fac obiectul controlului Rechnungshof, ci și a numelor beneficiarilor acestor venituri, este necesară și corespunzătoare obiectivului de bună gestiune a resurselor publice, urmărit de organul legislativ, aspect care trebuie să fie verificat de către instanțele naționale.

Cu privire la a doua întrebare

95. Prin a doua întrebare, instanțele naționale doresc să afle dacă dispozițiile Directivei 95/46, care se opun unei reglementări naționale precum cea care face obiectul acțiunilor principale, sunt direct aplicabile, în sensul că pot fi invocate de o persoană de drept privat în fața instanțelor naționale pentru a exclude aplicarea acelei reglementări.
96. Pârâții în acțiunea principală din cauza C-465/00, precum și Guvernul Țărilor de Jos, consideră, în ansamblu, că articolul 6 alineatul (1) și articolul 7 din Directiva 95/46 îndeplinesc criteriile stabilite în jurisprudența Curții pentru a li se recunoaște un efect direct. Într-adevăr, aceste dispoziții sunt suficient de precise și de necondiționale pentru a fi invocate de organismele obligate să divulge date privind veniturile persoanelor în cauză, cu scopul de a exclude aplicarea normelor naționale contrare dispozițiilor în cauză.
97. În schimb, guvernul austriac susține că dispozițiile relevante ale Directivei 95/46 nu sunt direct aplicabile. În special, articolul 6 alineatul (1) și articolul 7 din aceasta nu sunt necondiționale, întrucât punerea acestora în aplicare necesită ca statele membre, care dispun de o marjă largă de apreciere, să adopte măsuri speciale în acest scop.
98. În această privință, trebuie amintit faptul că, în toate cazurile în care dispozițiile unei directive apar, din punct de vedere al conținutului lor, ca fiind necondiționale și suficient de precise, aceste dispoziții pot fi invocate, în absența unor măsuri de punere în aplicare adoptate în termenul stabilit, împotriva oricărei dispoziții naționale neconforme cu directiva sau în cazul în care acestea sunt de natură să definească drepturi pe care persoanele de drept privat le pot valorifica în raport cu statul (a se vedea, în special, Hotărârea din 19 ianuarie 1982, Becker, cauza 8/81,

Rec., p. 53, punctul 25 și Hotărârea din 10 septembrie 2002, Kügler, cauza C-141/00, Rec., p. I-6833, punctul 51).

99. Ținând seama de răspunsul la prima întrebare, a doua întrebare urmărește să afle dacă un asemenea caracter poate fi atribuit articolului 6 alineatul (1) litera (c) din Directiva 95/46, în temeiul căruia „datele cu caracter personal trebuie să fie [...] adecvate, pertinente și neexcesive în ceea ce privește scopurile pentru care sunt colectate și prelucrate ulterior”, precum și articolului 7 literele (c) sau (e), în temeiul căruia prelucrarea datelor cu caracter personal poate fi efectuată doar în cazul în care, în special, „este necesară în vederea îndeplinirii unei obligații legale care îi revine operatorului” sau „este necesară pentru aducerea la îndeplinire a unei sarcini de interes public sau care rezultă din exercitarea autorității publice cu care este investit operatorul [...] căruia îi sunt comunicate datele”.
100. Aceste dispoziții sunt suficient de precise pentru a fi invocate de o persoană de drept privat și aplicate de instanțele naționale. În plus, deși Directiva 95/46 conferă statelor membre, fără îndoială, o marjă de apreciere mai mult sau mai puțin importantă pentru punerea în aplicare a unora din dispozițiile acesteia, articolul 6 alineatul (1) litera (c) și articolul 7 literele (c) sau (e), în ceea ce le privește, enunță obligații necondiționale.
101. Prin urmare, trebuie să se răspundă la a doua întrebare că articolul 6 alineatul (1) litera (c) și articolul 7 literele (c) și (e) din Directiva 95/46 sunt direct aplicabile, în sensul că pot fi invocate de o persoană de drept privat în fața instanțelor naționale pentru a exclude aplicarea normelor de drept intern contrare acestor dispoziții.

Cu privire la cheltuielile de judecată

102. Cheltuielile efectuate de către guvernele austriac, danez, italian, finlandez, suedez, de Guvernul Țărilor de Jos și de Guvernul Regatului Unit, precum și de către Comisie, care au prezentat observații Curții, nu pot face obiectul unei rambursări. Întrucât procedura are, în raport cu părțile din acțiunea principală, un caracter incidental față de procedura din fața instanțelor naționale, este de competența acestor instanțe să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată.

Pentru aceste motive,

CURTEA,

pronunțându-se cu privire la întrebările care i-au fost adresate de către Verfassungsgerichtshof, prin ordonanța din 12 decembrie 2000 și de către Oberster Gerichtshof, prin ordonanțele din 14 și 28 februarie 2001, hotărăște:

- 1) Articolul 6 alineatul (1) litera (c) și articolul 7 literele (c) și (e) din Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu**

caracter personal și libera circulație a acestor date nu se opun unei reglementări naționale, precum cea care face obiectul acțiunilor principale, cu condiția să se determine că divulgarea, nu numai a valorii veniturilor anuale, în cazul în care acestea depășesc un anumit prag, ale persoanelor angajate de organisme care fac obiectul controlului Rechnungshof, ci și a numelor beneficiarilor acestor venituri, este necesară și corespunzătoare obiectivului de bună gestiune a resurselor publice, urmărit de organul legislativ, aspect care trebuie să fie verificat de către instanțele naționale.

- 2) Articolul 6 alineatul (1) litera (c) și articolul 7 literele (c) și (e) din Directiva 95/46 sunt direct aplicabile, în sensul că pot fi invocate de o persoană de drept privat în fața instanțelor naționale pentru a exclude aplicarea normelor de drept intern contrare acestor dispoziții.**

Rodríguez Iglesias	Puissochet	Wathelet
Schintgen	Gulmann	Edward
La Pergola	Jann	Skouris
Macken	Colneric	von Bahr
Cunha Rodrigues		

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 20 mai 2003.

Grefier
R. Grass

Președinte
G. C. Rodríguez Iglesias